

d ů v o d e c h:

Dovolání opřené o dovolací důvody čís. 1, 2, 3, 4 § 503 c. ř. s. není opodstatněno. Zákon v § 477 čís. 8 c. ř. s. zakazuje pod zmatečností, by nebyly zakládány osnovy jednacíh protokolů stranami sepsané. Rozhoduje tedy, zda zápisek založený žalovaným jest osnovou jednacího protokolu. Co jest tím rozuměti, vyplývá ze zprávy společné konference (materialie k zákonům o civ. ř. s. sv. 2 str. 322), která o tom praví: »Zakládání osnov protokolů podle způsobu dnešního summárního řízení, zvrhnutí protokolování v obyčejnou výměnu spisů, má činiti zmatečným celé řízení i s rozsudkem«, a dále: »Taková sankce asi zabráni s dodatečnou pevností trvale všem pokusům přenéstí dlouholeté zvyklosti a pohodlnosti do nového procesu a tím mařiti jeho cíle.« O založení takové osnovy tu však nejde, nýbrž jde o zápisek podle § 265 c. ř. s. Přesahoval-li zápisek meze, vytčené v § 265 c. ř. s., mělo to býti vytknuto podle § 196 c. ř. s., což se nestalo. Pokud jde o čís. 2 § 503 c. ř. s., záleží především na tom, zda obsah zápisku byl žalovaným přednesen, nikoliv na tom, že nebyl soudcem přečten; neboť soudce smí přihlížeti jen k tomu, co bylo stranami předneseno. Paragraf 265 c. ř. s., nedovoluje »přednésti« námitky a návrhy ve formě zápisku, nýbrž předepisuje, by návrhy a prohlášení, které strana učinila, t. j. ústně přednesla, byly na jisto postaveny podáním krátkého zápisku. V § 265 třetí odstavec c. ř. s. se sice nařizuje, by zápisek byl přečten, ale to proto, by mohlo býti zkoumáno, zda to, co bylo předneseno, jest správně v zápisku uvedeno. Že obsah zápisku byl ústně přednesen, není v protokole udáno. Proto nesmělo k němu býti přihlíženo.

Čís. 11380.

Kauční hypoteky.

Nárok na částku uloženou podle § 224 ex. ř. může býti opřen jen o nároky, které vznikly po rozvrhovém roku.

Nebyly-li ohlášeny nároky z poměru kaučního, nebo byly-li ohlášeny, ale nevyčerpávají celou kauci, a kauční poměr trvá dále, uloží se celá částka nebo celý nevyčerpaný zbytek.

Tam však, kde zástavní kauční poměr přestal rozvrhem, jak jest tomu u pohledávek za vedlejší poplatky a útraty, které jsou zajištěny kauční hypotekou vedle hlavní hypoteky, které se z nejvyššího podání dostává úhrady ať hotově nebo převzetím, jest účtovat při rozvrhu všechny vedlejší poplatky kryté kaucí.

Ustanovení § 224 ex. ř. nevylučuje platnost předpisu § 210 ex. ř. pro ony nároky z kaučních hypotek, které vznikly do rozvrhu a jež při něm byly již známé a určitelné.

(Rozh. ze dne 5. února 1932, R II 397/31.)

Rekursní soud nevyhověl rekursu vymáhající a zároveň knihovni věřitelky do usnesení o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost. D ů v o d y: Stěžovatelka brojí proti to-

mu, že jí nebyla v pořadí přikázaných pohledávek přiznána celá kauce pro příslušenství 1500 Kč a 1000 Kč, pokud se týče, že tyto částky nebyly uloženy na úroky, a poukazuje k tomu, že dlužníci jí ještě dluhují útraty dlužního listu a poplatky. Protože stěžovatelka dotyčné částky neúčtovala, přichází v úvahu jen uložení na úrok podle § 224/2 ex. ř. Takové uložení děje se k zajištění nároků, které věřiteli znovu povstanou až do skončení kaučního poměru, to jest v souzeném případě, v němž pohledávky z nejvyššího podání úplně došly zaplacení, až do udělení příklepu. Měla-li knihovní věřitelka skutečně v té době ještě pohledávku na příslušenství, spadající do rámce kauce, byla podle § 211 první odstavec ex. ř. povinna tuto pohledávku účtovat. Neučinivši tak, nemůže nyní žádati uložení k zajištění částek jí prý ještě příslušejících, protože podle § 224 druhý odstavec ex. ř. uložení se děje jen ve prospěch nároků, které znovu vzniknou až do skončení kaučního poměru, nové nároky však vzhledem ke skončení kaučního poměru příklepem v souzeném případě co do důvodu již nejsou možné a v prvé stolici ani nebyly tvrzeny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Z §§ 210 a 224 ex. ř. vysvítá, že se uložení na úrok děje ke krytí nároků, které ještě nepovstaly, ale nikoli k úhradě nároků, které již vznikly a které podle § 210 ex. ř. měly být ohlášeny pod následky tam uvedenými. Nárok na uloženou částku může být tedy opřen jen o nároky, které vznikly po rozvrhovém roku. Nebyly-li ohlášeny žádné nároky z poměru kaučního, nebo byly-li ohlášeny, ale nevyčerpávají celou kauci, a poměr kauční trvá dále, uloží se ovšem celá částka nebo celý nevyčerpaný zbytek. Ale tam, kde kauční poměr zástavní přestál rozvrhem, jakž jest tomu u pohledávky na vedlejší poplatky a útraty, které jsou zajištěny kauční hypotekou vedle hlavní hypoteky, které se z nejvyššího podání dostává úhrady ať hotově nebo převzetím, jest účtovat při rozvrhu všechny vedlejší poplatky kryté kaucí, ježto kauční poměr likvidací hlavní hypoteky přestává a nové útraty, jež pro jejich podmíněnost nebo neurčitost by nebylo lze účtovat, již vzniknouti nemohly. Ustanovení § 224 ex. ř. proto nevyklučuje platnost předpisu § 210 ex. ř. pro ony nároky z kaučních hypotek, které vznikly do rozvrhu a jež při něm byly už známé a určitelné. Neohlásila-li tedy dovolací rekurentka svůj nárok na útratách, které jí již vznikly a které při rozvrhovém roku byly určitelné, a kauční poměr rozvrhem zanikl a hlavní pohledávka byla uhrazena z nejvyššího podání, pokud se na ni ovšem dostalo, nebylo příčiny k tomu, by exekuční soud něco z nejvyššího podání ukládal podle § 224 ex. ř. (srov. nář. čís. 8357 sb. n. s.). Dovolací rekurentka se neprávem odvolává na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 3017 a 3721 sb. n. s., ježto rozhodnutí ta se týkají uložení částek nejvyššího podání ke krytí pohledávek z kaučních hypotek, kde poměr kauční ještě nezanikl a nebylo jisto, že nové pohledávky v jeho rámci nevzniknou.